

~~บทที่ 4~~

สรุปและขอเสนอแนะ

สรุป

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. คณะผู้วิจัย สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับ เรื่องค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่งชั้น 1 ฉบับ จำนวน 41 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน
 - ส่วนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของนักศึกษา
 - ส่วนที่ 2 เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษา
 - 2.1 ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับที่พัก
 - 2.2 ค่าใช้จ่ายส่วนตัวนอกที่พัก
 - 2.3 ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับเสื้อผ้า เครื่องใช้
คำพยาบาล
 - 2.4 ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับการศึกษา
 - ส่วนที่ 3 เกี่ยวกับปัญหาทางการเงิน
2. นำแบบสอบถามไปทดสอบกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขโดยข้อบกพร่องต่าง ๆ จนถูกต้อง
3. นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 สถาบัน
4. นำแบบสอบถามมาหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย เปรียบเทียบกับค่าใช้จ่าย
5. ทดสอบค่าความแตกต่างของระหว่างค่าเฉลี่ยด้วย
6. นำคะแนนเฉลี่ยในแต่ละมหาวิทยาลัยในแต่ละค่าใช้จ่ายมาจับคู่ทดสอบความแตกต่างกันโดยใช้

สรุป

1. สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามสรุปไปทั่วทั้งนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 1,153 คน เป็นเพศชาย ร้อยละ 28.62 เพศหญิง ร้อยละ 71.38 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในมหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงซึ่งคล้อยตามงานวิจัยในเรื่อง ค่าใช้จ่ายและการลงทุนในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเอกชน ของ สำนักงานกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525 ที่ว่า "วิทยาลัยเอกชนจะมีนักศึกษาชายและหญิงแตกต่างกัน โดยสัดส่วนร้อยละของนักศึกษาหญิงสูงกว่านักศึกษาชาย" ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากว่า ในมหาวิทยาลัยเอกชนนั้นได้เปิดสอนในคณะและสาขาวิชาที่นักศึกษาหญิงนิยมเรียนมากกว่านักศึกษาชาย เช่น คณะมนุษยศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี ฯลฯ

สถานภาพสมรสมี ร้อยละ 98.79 ของนักศึกษาทั้ง 4 สถาบันเป็นโสด ร้อยละ 1.13 สมรสแล้ว และร้อยละ .08 เป็นหม้าย ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษาเกือบทั้งหมด เป็นโสด เนื่องจากการศึกษาในระดับนี้เป็นการศึกษาในระดับต่อ เนื่องจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งนักเรียนที่เรียนจบหลักสูตรแล้วส่วนใหญ่มุ่งหวัง เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเยาวชนจะอยู่ในช่วงอายุที่ยังน้อยและอยู่ในวัยการศึกษา มุ่งเข้าศึกษาต่อ เป็นส่วนใหญ่ จึงไม่คำนึงถึงการสมรส จึงทำให้นักศึกษามีสถานภาพเป็นโสด ในอัตราที่สูงมาก แต่เนื่องจากมหาวิทยาลัยเอกชนไม่จำกัดสถานะภาพสมรส เปิดโอกาสให้บุคคลิบุคคลทุกเพศ ทุกวัย ทุกสถานะภาพมีสิทธิเข้าศึกษาต่อ ดังนั้นจึงมีนักศึกษาที่ทำกาสมรสและเป็นหม้าย

ในค่านิยมค่าเนา นักศึกษาจำนวนร้อยละ 50.48 มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดที่ตั้งของสถาบัน และร้อยละ 49.52 มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดอื่น จะเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยเอกชนมีสัดส่วนของนักศึกษาที่มาจากจังหวัดอื่น ที่ไม่ใช่ที่ตั้งของสถาน เป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดที่ตั้งของสถาบัน ซึ่งแสดงว่า มหาวิทยาลัยเหล่านั้นได้สนองความต้องการของสังคมและจังหวัดที่เป็นที่ตั้งสถาบัน

และในจังหวัดใกล้เคียงไ้มาก

ผู้ประกอบการทางด้านการเงินนั้น นักศึกษาร้อยละ 96.53 มีผู้ประกอบการทางด้านการเงิน และ นักศึกษาร้อยละ 3.47 ไม่มีผู้ประกอบการทางด้านการเงิน ซึ่งแสดงว่านักศึกษาเหล่านี้จะต้องส่งตัวเองในการศึกษาต่อ ดังนั้นนักศึกษาเหล่านี้อาจจะเป็นผู้ที่ทำงานแล้วกลับมา เรียนเพิ่มเติมเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานและปรับวุฒิ

ในส่วนของอาชีพของผู้ประกอบการทางด้านการเงินของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนนั้น ผู้ประกอบการทางด้านการเงินของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน ร้อยละ 51.08 เป็นผู้ประกอบการค้าขายและเจ้าของกิจการ ซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูงสุดมีความแตกต่างกับอาชีพอื่นเป็นอย่างมาก อาชีพ รับราชการและข้าราชการบำนาญเป็นอันดับ 2 คือ ร้อยละ 22.38 ลูกจ้างบริษัทเอกชนห้างร้าน ร้อยละ 8.41 เกษตรกรรม ร้อยละ 7.8 พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 5.98 ลูกจ้างองค์การระหว่างประเทศ ร้อยละ .69 อาชีพอื่นร้อยละ 2.19 ไม่ประกอบอาชีพ ร้อยละ 1.47

สาเหตุเนื่องจากการที่นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีผู้ประกอบการทางด้านการเงินมีอาชีพทางด้านการค้าขาย อาจจะเนื่องมาจากในมหาวิทยาลัยเอกชน เหล่านี้เปิดคณะและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องทางด้านการค้าขาย ธุรกิจ และการประกอบการค้าเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นผู้ประกอบการจึงหวังให้บุตรหลาน หรือผู้ที่คนอุปการะได้เข้ามาช่วยในการประกอบการค้านี้ภายหลังจากสำเร็จหลักสูตร และผู้ประกอบการที่ทำการค้าขายเห็นความสำคัญของการศึกษาว่า สามารถช่วยในการประกอบการค้าได้มาก จึงนิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสาขาคังกล่าวเป็นจำนวนมาก

รายได้ของผู้ประกอบการทางด้านการเงิน รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ประกอบการทางด้านการเงินของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่งแล้วมากกว่า 7,000 บาทขึ้นไป ซึ่งในจำนวนนี้มีร้อยละ 53.133 ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนสูงสุด รองลงไป คือ เดือนละ 6,000 - 7,000 บาท ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 13 อันดับ 3 มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 5,000 - 6,000 บาท ร้อยละ 10.33 รายได้เดือนละ 4,000 - 5,000 บาท

ร้อยละ 9 มีรายได้เดือนละ 3,000 - 400 บาท ร้อยละ 6.1 มีรายได้ 3,001 - 4,000 ร้อยละ 4.24 มีรายได้ 2,001 - 3,000 บาท ร้อยละ 4.24 มีรายได้ 1,001 - 2,000 บาท ร้อยละ 2.12 และมีรายได้ต่ำกว่า 1,000 ร้อยละ 1

เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า นักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนมีผู้ประกอบการทางด้านการเงินที่มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท เป็นสัดส่วนร้อยละสูงสุด เมื่ออยู่ในแต่ละมหาวิทยาลัยก็จะพบว่า ผู้ประกอบการทางด้านการเงินของนักศึกษา ส่วนมากแล้วมีรายได้สูงกว่า 7,000 บาททุกสถาบัน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่า ค่าเล่าเรียนและค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งเป็นรายจ่ายที่นักศึกษาจะต้องเป็นผู้ลงทุน หรือใช้จ่ายนั้นค่อนข้างสูง เพราะฉะนั้นถ้าผู้ประกอบการทางด้านการเงินมีรายได้ต่ำก็อาจจะทำให้นักศึกษาพบปัญหาทางด้านการเงิน หรือไม่ก็ไม่สามารถเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเอกชนได้ ซึ่งจำเป็นที่นักศึกษาที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนต้องทำงานพิเศษเพื่อช่วยค่าใช้จ่ายอื่น ๆ สมทบกับรายจ่ายที่ผู้ประกอบการทางด้านการเงินมอบให้ แต่จะสังเกตได้ว่าในกรณีที่ผู้ประกอบการทางด้านการเงิน มีเงินเดือนต่ำกว่า 7,000 บาท นั่นคือที่อยู่ในระดับ 5,000 - 7,000 บาท ก็เป็นระดับที่พอจะอุดหนุนนักศึกษาให้ได้เรียนในระดับนี้ได้ ซึ่งมีเป็นจำนวนร้อยละ 23.33 พอจะสรุปได้ว่า นักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนนั้นผู้ประกอบการทางด้านการเงินส่วนใหญ่มิฐานะการเงินดีมาก ซึ่งมีมากกว่า 7,000 บาทต่อเดือน เป็นสัดส่วนที่แตกต่างกันอย่างมากกับรายได้ของผู้ประกอบการที่ต่ำกว่าจำนวนนี้ ซึ่งจะมีผลต่อการมีรายได้พิเศษของนักศึกษาด้วย คือ นักศึกษามีเพียง ร้อยละ 27.06 เท่านั้นที่มีรายได้พิเศษ เพื่อนำมาช่วยเป็นค่าใช้จ่ายในด้านอื่น ๆ เพื่อให้พอให้ได้ในแต่ละเดือน และรายได้พิเศษที่นักศึกษาได้รับนั้นประมาณเดือนละ 500 - 1,000 เป็นจำนวน 29.07 อันดับ 2 คือ นักศึกษามีรายได้พิเศษเดือนละ 2,500 บาทขึ้นไป ร้อยละ 28.21 และรองลงมา คือ เดือนละ 1,500 - 2,000 บาท มีเป็นจำนวนร้อยละ 18.59 อันดับ 4.5 คือ เดือนละต่ำกว่า 500 บาท และเดือนละ 1,001 - 1,500 บาท เป็นร้อยละ 16.99 และ 7.05

จากข้อมูลทั้งหมดพอสรุปได้ว่า นักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 สถาบัน นักศึกษาส่วนมากจะมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางค้ำานเศรษฐกิจและสังคมที่ดี โดยเฉพาะ ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวของผู้ประกอบการธุรกิจ และข้าราชการจึงทำให้นักศึกษาเหล่านี้ มีโอกาสดีในการศึกษา สามารถเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเอกชนได้ และนักศึกษา เหล่านี้ไม่จำเป็นจะต้องทำงานหารายได้พิเศษ เนื่องจากฐานะทางครอบครัวดี ถึงแม้ว่าจะมีนักศึกษาที่ทำงานหารายได้พิเศษบ้างก็เป็นส่วนน้อยมาก และนักศึกษาเหล่านี้ครึ่ง มาจากต่างจังหวัด

2. การเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในภาคเหนือและภาคกลาง

ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาแบ่งเป็น 4 ส่วน คือ

- 1) ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับที่พักอาศัย คือ มีค่าอาหาร ค่าที่พัก ค่าชักรีด
- 2) ค่าใช้จ่ายส่วนตัวนอกที่พ้กอาศัย ได้แก่ ค่ายานพาหนะไปกลับสถาบัน และ ภูมิลำเนา ค่าบันเทิง
- 3) ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับเสื้อผ้า เครื่องใช้ และ ค่ารักษาพยาบาล ได้แก่ ค่าเสื้อผ้าชุดเครื่องแบบ ชุดฝึก และเครื่องแต่งกายในโอกาสต่าง ๆ ค่าใช้จ่าย เบ็ดเตล็ด ค่ารักษาพยาบาลในกรณีไม่ใช้บริการของสถานศึกษา
- 4) ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับการศึกษา ได้แก่ ค่าเล่าเรียนและค่าธรรมเนียม ค่าบำรุงต่าง ๆ ค่าอุปกรณ์การศึกษา

ซึ่งในหมวดที่หนึ่ง เกี่ยวกับที่พักอาศัยนั้น ค่าเฉลี่ยรายจ่ายต่อคนของนักศึกษา ในมหาวิทยาลัยในส่วนกลาง คือ 1,723 - 1,996 บาทต่อเดือน ซึ่งค่าเฉลี่ยรายจ่าย ต่อเดือนของนักศึกษาในภาคเหนือ คือ 1,544.85 บาทต่อเดือน ซึ่งค่าเฉลี่ยรายจ่าย ของนักศึกษาในส่วนกลางจะสูงกว่า ทั้งนี้เนื่องจากมหาวิทยาลัยเอกชนในส่วนกลางทั้ง 3 แห่งตั้งอยู่ในกรุงเทพฯและเกือบครึ่งของนักศึกษามาจากต่างจังหวัด จึงทำให้ต้องเสีย ค่าที่พัก ค่าอาหาร ค่าชักรีด และในกรุงเทพฯค่าครองชีพสูงกว่าในต่างจังหวัด จึงทำ รายจ่ายต่าง ๆ ในหมวดนี้จึงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนในภาคเหนือ

แต่หมวดนี้ก็เป็นหมวดซึ่งนักศึกษาต้อง เสียค่าใช้จ่ายสูงที่สุด เป็นอันดับที่ 1

ในหมวดที่ 2 เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายส่วนตัวนอกที่พัก ค่าเฉลี่ยรายจ่ายต่อคน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนใน(ส่วนกลาง) คือ 683.48 บาทต่อเดือน ซึ่งสูงกว่า ค่าเฉลี่ยรายจ่ายต่อ เดือนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เอกชนทางภาคเหนือ ซึ่งมีรายจ่าย เฉลี่ยเดือนละ 624.55 บาท เมื่อพิจารณาในรายจ่ายย่อย ค่าพาหนะไป - กลับสถาบัน ค่าพาหนะไปกลับภูมิลำเนา ค่าบันเทิง จะเห็นได้ว่านักศึกษาใน(ส่วนกลาง)มีที่พักไกลจาก มหาวิทยาลัย ทำให้ต้อง เสียค่ารถประจำทางค่อนข้างมาก ถ้านักศึกษามีรถส่วนตัว ใช้ก็สิ้นเปลืองไปกับค่าน้ำมันรถ เนื่องจากการจราจรติดขัดระยะทางที่แตกต่างกัน แต่ ในมหาวิทยาลัยทางภาคเหนือนั้น ที่พักของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในตัวเมือง แต่สถาบัน ก็ตั้งอยู่ไม่ไกลตัวเมือง นักศึกษาสามารถไปกลับได้ด้วยการรับจ้าง, รถจักรยานยนต์, รถจักรยาน และเดินไปได้สะดวก ถึงแม้ว่าจะสิ้นเปลืองในกรณีที่มีรถส่วนบุคคล แต่ระยะ ทางจากที่พักถึงสถาบันก็ไม่ไกล และไม่มีปัญหาการจราจรติดขัด เช่นกรุงเทพฯ

ในเรื่องการเดินทางกลับภูมิลำเนา นักศึกษามหาวิทยาลัยทางภาคเหนือ มีค่าเฉลี่ยรายจ่ายค่อนข้างสูงกว่านักศึกษาในส่วนกลางอาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียนในสถาบันทางภาคเหนือมาจากจังหวัดใกล้เคียงเป็นส่วนมาก ถึงจะมีมาจาก จังหวัดไกล ๆ บ้างก็เป็นส่วนน้อย ดังนั้นนักศึกษาเหล่านี้จึงไปกลับภูมิลำเนาบ่อยครั้ง มากกว่านักศึกษาในส่วนกลาง ซึ่งนักศึกษาในส่วนกลางซึ่งอยู่กรุงเทพฯมักจะมีนักศึกษา ต่างจังหวัดไกลทั่วทุกภาคไปเรียน เพราะเป็นศูนย์กลางการศึกษา แหล่งความเจริญ ทั้งด้านเทคโนโลยีใหม่ และอารยธรรมที่เจริญเป็นแหล่งบันเทิง เริงรมย์ และศูนย์กลาง ของสถานที่ราชการ ซึ่งดึงดูดใจให้นักศึกษาจากทั่วทุกภาคลงไปเรียนที่ส่วนกลาง ซึ่ง ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ค่าเฉลี่ยรายจ่ายต่อ เดือนค่อนข้างสูงของนักศึกษาใน ส่วนกลางสูงกว่าค่าเฉลี่ยของนักศึกษาในภาคเหนือ

หมวดที่ 3 ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับเสื้อผ้า เครื่องใช้ ค่ารักษาพยาบาล ค่าเฉลี่ยค่าใช้จ่ายต่อ เดือนของนักศึกษาในส่วนกลาง คือ 859.38 บาทต่อเดือน ซึ่งสูง

กว่าค่าเฉลี่ยของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนในภาคเหนือ ซึ่งเฉลี่ยเดือนละ 813.64 บาท เมื่อพิจารณาในรายจ่ายย่อยแล้วจะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยรายจ่ายเรื่องค่ารักษาพยาบาล ค่าเครื่องแต่งกายในโอกาสต่าง ๆ นักศึกษาในส่วนกลางแตกต่างกับนักศึกษาในภาคเหนือ เพียงเล็กน้อย แต่ในเรื่องค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดและค่าเครื่องแบบชุดฝึก ค่าเฉลี่ยค่อนข้างแตกต่างกันมาก

หมวดที่ 4 ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับการศึกษา จะเห็นว่านักศึกษาในภาคเหนือเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยแล้วเดือนละ 1,404.79 บาทต่อคน ซึ่งสูงกว่าค่าใช้จ่ายของโดยเฉลี่ยของนักศึกษาในส่วนกลาง ซึ่งนักศึกษาในภาคเหนือต้องเสียค่าเล่าเรียนสูงกว่านักศึกษาในส่วนกลาง

สรุปค่าใช้จ่ายทุกหมวดแล้วจะเห็นได้ว่า นักศึกษาในภาคเหนือจะเสียค่าใช้จ่ายในหมวด 1, 2, 3 รวมแล้วเดือนละ 2,980.03 บาทต่อคน ส่วนนักศึกษาในส่วนกลางจะเสียค่าใช้จ่ายในหมวดที่ 1, 2, 3 เฉลี่ยเดือนละ 4448.82 ซึ่งค่าเฉลี่ยของค่าใช้จ่ายในหมวด 1, 2, 3 ของนักศึกษาส่วนกลางจะสูงกว่าของนักศึกษาในภาคเหนือและถึงแม้ว่าค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย ในหมวดที่ 3 ของนักศึกษาในภาคเหนือจะสูงกว่าของนักศึกษาในภาคกลาง แต่เมื่อรวมกันทั้ง 4 หมวดแล้วค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยของนักศึกษาในส่วนกลางก็ยังคงสูงกว่าค่าเฉลี่ยรายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาในภาคเหนือ

และเมื่อพิจารณาในรายจ่ายส่วนย่อยและต้องการเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เหล่านี้ว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติหรือไม่ จึงนำมาเปรียบเทียบกันทั้ง 4 มหาวิทยาลัย โดยใช้ one way analysis of variance (ANOVA) โดยทดสอบความมีนัยสำคัญที่ .05 ไค์ลครั้งนี้ คือ ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ค่าอาหาร ค่ารักษาพยาบาล ค่าเล่าเรียนและค่าธรรมเนียมค่าบำรุง ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน

ทั้ง 4 แห่ง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนในเรื่องค่าใช้จ่ายในเรื่องค่าที่พัก ค่าชักรีด ค่าพาหนะเดินทางไป - กลับสถาบัน ค่าพาหนะเดินทางไป - กลับภูมิลำเนา ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิง ค่าเครื่องแบบ/ชุดฝึกงาน ค่าเครื่องแต่งกายในโอกาสอื่น ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่ง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายแต่ละรายการซึ่งแตกต่างกันระหว่างมหาวิทยาลัยในภาคเหนือและมหาวิทยาลัยในส่วนกลาง โดยใช้ S-method ของ Scheffée ผลปรากฏว่า ค่าชักรีด ค่าพาหนะเดินทางไป - กลับสถาบัน ค่าพาหนะไป - กลับภูมิลำเนา ค่าแต่งกายในโอกาสอื่น ๆ ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนในภาคเหนือ และส่วนกลางไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่าใช้จ่ายในเรื่อง ค่าที่พัก ค่าบันเทิง ค่าเครื่องแบบ/ชุดฝึกงาน ค่าอุปกรณ์การศึกษาของนักศึกษาในส่วนกลางสูงกว่าค่าใช้จ่ายของนักศึกษาทางภาคเหนือ

101 หน้า 3.

3. เพื่อเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายที่มหาวิทยาลัยเอกชนในแต่ละแห่งลงทุนในด้านการศึกษากับค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาเป็นผู้ลงทุน

ค่าใช้จ่ายที่ทางสถาบันใช้ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนแบ่งออกเป็นกองทุน 5 กองทุน คือ กองทุนทั่วไป กองทุนทรัพย์สินถาวร กองทุนสงเคราะห์ กองทุนวิจัยและห้องสมุด ซึ่งมหาวิทยาลัยพายัพใช้จ่ายในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนตลอดปี 2528 นี้เป็นเงิน 33,473,456 บาท ถึงเมื่อคิดเป็นต่อคนต่อปีแล้วปรากฏว่า มหาวิทยาลัยพายัพใช้จ่ายเงินในการนี้ เป็นเงิน 12,859.56 บาท และต่อเดือนต่อคนเป็นเงิน 1,607.445 บาท

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยใช้จ่ายในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนตลอดปี 2528 นี้เป็นเงิน 44,511,288.400 บาท เมื่อคิดเป็นต่อคนต่อปีแล้วเป็นเงิน 67,345.09 บาท และต่อคนต่อเดือนเป็นเงิน 918.136 บาท

มหาวิทยาลัยกรุงเทพนั้นใช้จ่ายในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนตลอดปี 2528 นี้เป็นเงิน 53,086,032.63 บาท เมื่อคิดเป็นต่อคนต่อปีแล้วเป็นเงิน 8,263.70 บาท

และคิดเป็นท่อนต่อเดือน เป็นเงิน 1,032.96 บาท

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์นั้น ผู้วิจัยไม่ได้รับข้อมูลในการใช้จ่ายของทางสถาบันเนื่องจากสถาบันถือ เป็นความลับไม่สามารถเปิดเผยได้

เมื่อ เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายของสถาบันซึ่งทางสถาบันใช้ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการลงทุนการศึกษา และในส่วนที่นักศึกษาเป็นผู้ใช้จ่าย เพื่อใช้ในการเรียนการศึกษา ซึ่งก็เป็นอีกส่วนหนึ่งของการลงทุนทางด้านการศึกษา ผลปรากฏว่า

ในมหาวิทยาลัยพายัพนั้นสถาบันจะใช้จ่ายในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาหนึ่งคน ร้อยละ 26.83 ส่วนนักศึกษาจะทอ้งใช้จ่ายเพื่อการศึกษานี้ ร้อยละ 73.18

ในมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย สถาบันจะใช้จ่ายในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาหนึ่งคนร้อยละ 16.95 และนักศึกษาจะทอ้งใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ร้อยละ 83.05

ในมหาวิทยาลัยกรุงเทพ สถาบันจะใช้จ่ายในการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาหนึ่งคนเป็นร้อยละ 19.13 และนักศึกษาจะทอ้งใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ร้อยละ 80.87

จะเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยพายัพให้จ่ายเพื่อจัดการเรียนการสอนสูงกว่า มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยและมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เนื่องจากเป็นมหาวิทยาลัยที่ตั้งขึ้นโดยมูลนิธิและไม่แสวงหากำไร

4. จากการศึกษาถึงปัญหาทางการเงินของนักศึกษา

พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัย-

เอกชนทั้ง 4 สถาบัน มีปัญหาทางการเงินร้อยละ 60.71 และไม่มีปัญหาทางการเงิน เพียง ร้อยละ 39.29 สำหรับนักศึกษาที่มีปัญหาทางการเงิน เกิดจากสาเหตุที่เงินไม่พอใช้ร้อยละ 69 รองลงมาถูกเพื่อนฝูงยืมร้อยละ 10.71 และอุปการะส่งเงินไม่ทันร้อยละ 9.14 นอกเหนือ จากนี้ อุปการะส่งเงินมาน้อย และยังมีรายจ่ายอื่นโดยไม่คาดฝัน หรือ ทำเงินหาย เป็นกัน สำหรับสาเหตุที่เงินไม่พอใช้ อยู่ในอันดับที่สูงถึงร้อยละ 69 เกิดจาก นักศึกษานำไปใช้จ่าย เป็นค่าบันเทิง พักผ่อนหย่อนใจ สังสรรค์ระหว่างเพื่อน เป็นอันดับที่ 1 และ 2 ของการจัด ลำดับค่าใช้จ่ายของนักศึกษาที่เป็นสาเหตุทำให้เงินไม่พอใช้ ร้อยละ 29.97 และ ร้อยละ 26.35 โดยปกติวิสัยวัยของนักศึกษาอยู่ในวัยที่รักความสนุกสนานกับเพื่อนฝูง ประกอบกับ สภาพสังคมปัจจุบันมีสถานบันเทิง เรืองรมย์ทุกรูปแบบ เช่น คิสโก๊ตเชค เก็นรา ฟังเพลงตาม ไนต์คลับ บาร์ ห้องอาหาร โรงแรม ฯลฯ และยังมีการบันเทิงแบบพักผ่อนหย่อนใจ เช่น ตกปลา กีฬาเทนนิส ยิงปืน ฯลฯ อีกทั้งนักศึกษาชอบการทำกิจกรรม มักชักชวนเพื่อน จัดกิจกรรมประเภทดนตรี ภาพยนตร์ หรือจัดการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ เพื่อความบันเทิง และสนุกสนาน นอกเหนือจากนี้ยังจัดทัศนศึกษา ตามสถานที่ต่าง ๆ หรือจัดการท่องเที่ยว ต่างจังหวัด อันเป็นเหตุที่ทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ ใช้จ่ายเงินไปในเรื่องประเภทของการ บันเทิงดังกล่าว สาเหตุของเงินไม่พอใช้รองลงมาอันดับที่ 3 (ตารางที่ 3.17) เป็นค่า เครื่องแต่งกายในโอกาสต่าง ๆ ร้อยละ 20.37 ทั้งนี้เพราะสังคมปัจจุบันมีแบบอย่าง การแต่งกายแฟชั่นต่าง ๆ อยู่มากมายและในสถาบันเอกชนทั้ง 4 แห่งนี้มีนักศึกษาหญิงเป็น จำนวนมาก และนักศึกษาเหล่านี้อยู่ในวัยที่ต้องการเลียบแบบอย่าง และรักความสวย ความงามและสิ่งสำคัญก็คือ การยอมรับจากเพื่อนฝูง จึงเป็นเหตุทำให้ต้องใช้จ่ายเงิน เพื่อ หาซื้อ เครื่องแต่งกาย เช่น เสื้อผ้าอาภรณ์ต่าง ๆ เครื่องประดับเครื่องสำอาง เพื่อใช้ ในโอกาสต่าง ๆ ทั้งมาเรียนและไปเที่ยวบันเทิงรื่นรมย์ร่วมกับเพื่อนฝูง เกี่ยวกับอุปกรณ์ การศึกษาซึ่งจะเป็นเหตุให้นักศึกษาได้พัฒนาการทางด้านการศึกษาที่ได้เล่าเรียนมาแล้ว ยัง เป็นสิ่งที่นักศึกษาซึ่ง เป็นวัยแห่งการศึกษาค้นคว้าสมควรที่จะมีอุปกรณ์ประกอบในการศึกษา

ให้มากยิ่งขึ้น แต่กลับมีอยู่ในอันดับที่ไม่ค่อยมีความสำคัญมากนัก หรือร้อยละ 10.45 ของ การศึกษาในเรื่องการจัดอันดับความสำคัญเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของนักศึกษา หรือ ร้อยละ 9.78

สำหรับสาเหตุรองลงมาที่ทำให้นักศึกษามีปัญหาทางการเงิน ได้แก่ ถูกเพื่อนฝูงยืมคิกเป็นร้อยละ 10.71 ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษามีความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูงมาก เมื่อมีปัญหาที่มักพึ่งพาเพื่อนฝูงให้ความช่วยเหลือ เช่นปัญหาค่านการเงิน จึงมักหยิบยืมเพื่อน ฝูงไว้ก่อนเพราะรอบกับนักศึกษาที่พักอยู่ที่หอพักหรือบ้านเช่น ผู้ประกอบการมักส่งเงินมาไม่ทันก็เป็น อีกสาเหตุหนึ่งคิกเป็นร้อยละ 9.14 คังนั้นนักศึกษาจึงแก้ปัญหานี้โดยการขอยืมจากเพื่อนฝูง ซึ่งเหตุอันนี้จะทำให้เพื่อนฝูงถูกยืมเงินประสบปัญหาเงินไม่พอใช้

เมื่อ ศึกษาถึงทางออกหรือการแก้ไขปัญหาค่านการเงินของนักศึกษา มักจะ วิธีแก้ใกล้ตัวก่อนไปไกลตัว โดยใช่วิธีการขอเพิ่มจากผู้ประกอบการเป็นอันดับแรกร้อยละ 54.40 รองลงมาขอยืมเพื่อนฝูง หรือคนใกล้ชักร้อยละ 18.84 ซึ่งเป็นเหตุผลสนับสนุนในเรื่อง สาเหตุที่ทำให้เงินไม่พอใช้เพราะถูกเพื่อนฝูง นอกจากนี้ศึกษานหาทางแก้ไขปัญหาโดยวิธี ทางการพิเศษทำร้อยละ 9.30 อื่น ๆ เช่น ถอนเงินจากธนาคาร, ประหยัดการใช้จ่ายเงิน จำนวนทรัพย์สิน ขอบทุนการศึกษา เป็นต้น

สำหรับวิธีการจัดสรรการใช้จ่ายเงินของนักศึกษา เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 44.76 ไม่ได้คำนึงถึงกฎเกณฑ์การใช้จ่ายเงิน หรือไม่มีระบบการใช้เงินที่แน่นอน รอง ลงมากจัดสรรเงินเป็นรายสัปดาห์ร้อยละ 24.79 และจัดสรรเป็นรายวันร้อยละ 20.33 นอกเหนือจากนี้จัดโดยแบ่งเป็นส่วน ๆ และใช้หลาย ๆ ระบบร่วมกัน

เมื่อพิจารณาข้อมูลดังกล่าวข้างต้นเป็นที่สังเกตได้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัย เอกชนทั้ง 4 สถาบันยังขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดสรรการใช้เงินส่วนตัว เป็นอย่างมากจึงทำให้ไม่มีกฎเกณฑ์ในการใช้จ่ายเงิน หรือไม่มีระบบที่แน่นอน ทั้งนี้อาจ เป็นเพราะผู้ประกอบการทางการเงินส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายและเป็นเจ้าของกิจการ มีรายได้สูงกว่า 7,000 บาท (ต่อเดือน) จึงเป็นเหตุให้นักศึกษามีเงินใช้จ่ายมาก และ

มักใช้จ่ายในเรื่องการบันเทิงพักผ่อนหย่อนใจและค่าเครื่องแต่งตัวในโอกาสต่าง ๆ ตาม
แบบฉบับของวัยรุ่นที่มีผู้ปกครองทางการเงิน มีฐานะที่ประกอบสังคมมีจู้จี้และสภาพแวดล้อม
เอื้ออำนวยในเรื่องของการบันเทิง และการแต่งตัวโดยแท้จริงแล้วเมื่อพิจารณาให้ลึกซึ้ง
แล้วเมื่อพิจารณาให้ลึกซึ้งแล้วนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 สถาบัน ส่วนใหญ่มีปัญหา
ทางการเงินไม่แท้จริงนัก แต่อาจเป็นเพราะมีเงินไม่พอใช้ เพราะนำไปใช้จ่ายใน
เรื่องที่ไม่จำเป็นของซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการศึกษามากนัก หากมีการจัดสรรการเงิน
ที่ถูกต้องแล้วจะช่วยเหลือให้นักศึกษาแก้ปัญหาในเรื่องการเงินไม่พอใช้ได้เป็นอย่างดี แต่ขณะ
เดียวกัน ก็มีบางส่วนที่เงินไม่พอใช้เพราะผู้ปกครองส่งเงินน้อย อันเนื่องมาจากมีรายได้ไม่
สูงนัก ทางมหาวิทยาลัยควรมีส่วนช่วยเหลือค่านทุนการศึกษา และควรสนับสนุน บริการจัด
หางานเพื่อช่วยนักศึกษาหางานพิเศษทำหลัง เวลา เรียนเพื่อมีรายได้อีกทางหนึ่ง เพื่อให้เงินพอใช้

แนวโน้มค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยในอนาคต

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ค่าใช้จ่ายและการลงทุนในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเอกชนของโครงการวิจัยประสิทธิภาพของการผลิตบัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี (2528) ซึ่งเก็บข้อมูลในปีการศึกษา 2525 ผลดังนี้ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาวิทยาลัยเอกชน เฉลี่ยต่อคนปีละ 29,748 บาท (ไม่รวมภาคเรียนฤดูร้อน) ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาในวิทยาลัยพณิชยการคนปีละ 28,490 บาท นักศึกษาวิทยาลัยหอการค้าปีละ 28,253 บาท วิทยาลัยกรุงเทพปีละ 29,571 บาท วิทยาลัยธุรกิจ ปีละ 30,737

ขณะผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเก็บข้อมูลเรื่องค่าใช้จ่ายของนักศึกษาและสถาบันรวมทั้งการลงทุนการศึกษาในปี 2528 ดังนี้

ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนเฉลี่ยต่อคนปีละ 35,529.98 บาท ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยพณิชยการคน ปีละ 35,078.56 บาท นักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าปีละ 35,994.88 บาท มหาวิทยาลัยกรุงเทพปีละ 34,930.24 บาท มหาวิทยาลัยธุรกิจ ปีละ 36,622.88 บาท และใช้ในการลงทุนการศึกษาต่อคนต่อปี 45,019.4 บาท

เมื่อพิจารณาโดยประมาณแล้วจะเห็นได้ว่า ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนเฉลี่ยต่อคนต่อปี เพิ่มขึ้นร้อยละ 19.43

ดังนั้นหากคาดคะเนโดยประมาณแนวโน้มค่าใช้จ่ายส่วนตัวอีก 3 ปีข้างหน้าของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนเฉลี่ยต่อคนต่อปีประมาณ 42,433.5 บาท ส่วน(ถ้าอัตราการเพิ่มเป็นสัดส่วนเท่ากับ (พศ.2525 และ 2528)

แต่การวิเคราะห์ในตารางที่ 3.19 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 สถาบัน จะมีแนวโน้มค่าใช้จ่ายส่วนตัวโดยเฉลี่ยปีละ 51,000 บาท ซึ่งมีค่าที่สูงกว่า การคำนวณในการคาดคะเนของคณะผู้วิจัย ทั้งนี้เพราะ อัตราการเพิ่มขึ้นของการคาดคะเนดังกล่าวนั้นไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับภาวะเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อค่าครองชีพของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการใช้จ่ายเพิ่มเพื่อยืนในเรื่องของการแคงตัวและการบันเทิง

PAYAP UNIVERSITY

3. ปัญหาและข้อบกพร่องในการทำวิจัย

1. ในการสร้างแบบสอบถามนั้นคณะผู้วิจัยประสบปัญหาในเรื่องของการสร้างรูปแบบของแบบสอบถามเนื่องจากการที่แบบสอบถามของคณะผู้จัดทำมีจำนวนถึง 41 ข้อ ซึ่งเป็นจำนวนมาก ทำให้การจัดรูปแบบสอบถามเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นไปได้ไม่เท่าที่ควร ทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้ตอบในจำนวนหนึ่งซึ่งตอบแบบสอบถามไม่ครบทุกข้อซึ่งเป็นอุปสรรคในการคำนวณและการตีความในการวิจารณ์ในเรื่องปัญหาทางการเงิน และคณะผู้วิจัยก็ไม่สามารถที่จะลดจำนวนข้อสอบถามลงได้เนื่องจากจะทำให้ได้ข้อมูลไม่ครบตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ในการแจกแบบสอบถามในมหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 3 แห่ง ในส่วนกลางนั้น เนื่องจากคณะผู้วิจัยมิได้ทำการแจกแบบสอบถามให้ผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง แต่ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากทางสถาบันทั้ง 3 แห่ง ได้ช่วยทำการแจกจ่ายแบบสอบถามไปยังนักศึกษาให้ จึงมีปัญหากำหนดแบบสอบถามไม่กระจายไปในแต่ละคณะในสัดส่วนที่ใกล้เคียง ทำให้ได้ข้อมูลจากบางคณะมากและบางคณะน้อย และจำนวนเพศของผู้ตอบแบบสอบถามก็แตกต่างกันมาก เพราะว่ามีนักศึกษหญิงตอบแบบสอบถามมากกว่านักศึกษาชาย ซึ่งเหตุนี้อาจจะทำให้ข้อมูลที่ได้รับมีการแปรปรวนบ้าง แต่เนื่องจากคณะผู้วิจัยทำการวิจัยโดยไม่คำนึงถึงเพศและคณะ จึงไม่เป็นอุปสรรคมากนักในการวิเคราะห์ข้อมูล และในการเก็บข้อมูลในบางส่วนนั้นโดยเฉพาะค่าใช้จ่ายของสถาบันซึ่งบางสถาบันถือว่าเป็นความลับ ไม่สามารถให้ข้อมูลในส่วนนั้นได้ ทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลทำได้ไม่ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้

3. การทำงานของคณะผู้วิจัย ซึ่งมีจำนวน 3 คนนั้น ได้มีผู้ร่วมงานหนึ่งท่านได้ลาออกไปอยู่ต่างประเทศและได้นำข้อมูลบางส่วนไปด้วย ทำให้งานวิจัยต้องหยุดชะงักไม่สามารถจะเสร็จทันกำหนดเวลาจึงต้องมีการต่อเวลาเพื่อประสานและศึกษางานและเก็บข้อมูลบางส่วนใหม่ ในส่วนของผู้ร่วมงานที่เดินทางไปเพื่อให้งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลงได้ด้วยก็

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิเคราะห์เรื่องค่าใช้จ่ายของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้ คือ

1. ควรทำการวิจัยเรื่องนี้เป็นระยะติดต่อกัน เพื่อที่จะได้ข้อมูลเพื่อนำมาหาแนวโน้มของค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาจะต้องใช้จ่ายต่อไปในอนาคตเป็นช่วง ๆ เป็นการช่วยผู้ปกครองในการกำหนดแผนและงบประมาณในการให้การศึกษาของบุตรหลานที่อยู่ในวงเงินที่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าไรต้องมี ต่อเดือน และในการหาวิจัยควรจะคิดว่าค่าใช้จ่ายเป็นเดือนควยเพราะจะเป็นประโยชน์มากกับผู้ปกครองในการที่จะประเมินค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่จะใช้จ่ายให้แก่บุตรธิดา ซึ่งผู้ปกครองที่มีรายได้น้อยจะไต่ประเมินได้ถูกต้องว่าจะสามารถส่งเสียให้บุตรธิดาศึกษาต่อได้หรือไม่ในการศึกษาในระดับนี้ในมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งจะไม่ทำให้เกิดปัญหา นักศึกษาต้องออกกลางคันซึ่งจะทำให้เสียงบประมาณในการลงทุนทางการศึกษา โดยเปล่าประโยชน์ซึ่งผู้ปกครองอาจจะให้บุตรธิดาเลือกไปเรียนทางสายวิชาชีพ จะทำให้ประสบความสำเร็จได้ดีกว่าเรียนในระดับอุดมศึกษา แต่ต้องออกกลางคันเนื่องจากไม่มีกำลังส่งเสียในเรื่องค่าใช้จ่ายต่อ

นอกจากนั้นยังเป็นประโยชน์แก่ผู้ปกครองที่อยู่ในส่วนภูมิภาคในการพิจารณาและตัดสินใจจะส่งบุตรหลานเขาไปเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนในส่วนกลางหรือเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนในส่วนภูมิภาคที่อยู่ใกล้กับภูมิลำเนาของตนเอง ซึ่งคณะผู้วิจัยได้แจกแจงรายจ่ายต่าง ๆ ที่จำเป็นโดยละเอียดเป็นรายเดือน และได้แสดงให้เห็นถึงรายจ่ายที่ทางมหาวิทยาลัยใช้ดำเนินการในการลงทุนการศึกษา เพื่อจะได้ทราบค่าใช้จ่ายในการลงทุนการศึกษาที่แท้จริงที่ต้องลงทุนต่อนักศึกษาหนึ่งคน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาตัดสินใจในการลงทุนการศึกษาและจัดสรรงบประมาณอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

2. มหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่งควรจะให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่พักแก่นักศึกษาโดยจัดทำหอพักของมหาวิทยาลัยเพื่อบริการแก่นักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ต้องใช้สถิติขั้นต้นในการเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่ง และเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายของนักศึกษาในส่วนกลางและภาคเหนือ คณะผู้วิจัยที่เลือกไม่มีความชำนาญ จึงต้องขอคำแนะนำและ ความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญทางค่านสถิติหลายท่านในการตรวจเช็คปรับปรุงแก้ไขจนสำเร็จ แต่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมีภาระกิจการงาน ไม่ค่อยมีเวลาว่างมาก จึงทำให้ต้องใช้เวลาานในคานตรวจสอบการวิเคราะห์ข้อมูล พร้อมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จึงทำให้การวิจัยในช่วงวิเคราะห์ข้อมูลกินเวลายานาน

5. เนื่องจากได้เปลี่ยนแปลงจำนวนประชากรในกลุ่มตัวอย่างที่เสนอในโครงการนั้นให้มากขึ้นเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นสูง จึงทำให้ต้องใช้เวลาากในการวิเคราะห์ข้อมูล จึงทำให้เกิดการล่าช้า

เพราะนักศึกษาจะเสียค่าใช้จ่ายในเรื่องนี้มากเป็นอันดับ 2 รองจากค่าเช่าเรียนและค่าธรรมเนียม ซึ่งในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของรัฐ (ยกเว้นมหาวิทยาลัยเปิด) ได้จัดทำซึ่งทำให้รายจ่ายที่นักศึกษาจะต้องแบกรับในเรื่องนี้ลดลงไป ซึ่งจะเห็นได้จากงานวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ เสียค่าที่พักเฉลี่ยปีละ 719 บาทต่อคน ในขณะที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องเสียเฉลี่ยปีละ 1,382 บาทต่อคน ซึ่งถ้ามหาวิทยาลัยเอกชนช่วยแบ่งเบาภาระในส่วนนี้ของนักศึกษาได้ ก็จะเป็นการดี

ในกรณีมหาวิทยาลัยเอกชนไม่สามารถจัดทำหอพักได้ ก็อาจจะส่งเสริมให้เอกชนอื่นๆที่สนใจมาลงทุนก็ได้ โดยให้พิจารณาถึงระยะทาง ค่าเช่า และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในอัตราที่เหมาะสม ไม่เป็นการเพิ่มภาระแก่นักศึกษาและผู้นักครองจนเกินไป

3. ให้คำปรึกษาในเรื่องการใช้จ่ายเงินที่ถูกต้องให้แก่ นักศึกษา เพื่อจะช่วยให้ นักศึกษาสามารถจัดสรรการใช้จ่ายเงินได้ถูกต้องเหมาะสมทำให้มีเงินพอใช้ตลอดเดือน

4. มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมการบริการจัดหางานแก่นักศึกษา เพื่อสนับสนุนช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาทางด้านการเงินให้มีรายได้และเพื่อเป็นการเพิ่มประสบการณ์ในการทำงานให้แก่ นักศึกษา

5. เพิ่มการจัดสรรเงินทุนการศึกษาพร้อมทั้งจัดการประชาสัมพันธ์ในเรื่องนี้อย่างกว้างขวางเพื่อช่วยแก้ปัญหาให้แก่ นักศึกษาที่ผู้อุปการะทางด้านการเงินมีรายได้น้อย

6. มหาวิทยาลัยเอกชนควรจัดรวบรวบการให้แก่ นักศึกษาฟรี หรือคิดค่าโดยสารถูกกว่าโดยทั่วไป เพราะ นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในเรื่องค่าพาหนะประจำวันในสถานสูง ซึ่งจะช่วยแบ่งเบาภาระรายจ่ายของนักศึกษาในเรื่องนี้ลงไปมาก

7. ทางรัฐบาลควรมีส่วนช่วยเหลือในการสนับสนุนการลงทุนในการดำเนินการให้แก่ มหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อช่วยให้นักศึกษาลดค่าเช่าเรียนและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ลง.